

ΚΥΡΙΕ ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙΣ ;

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

Η ΘΕΑ ΤΩΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Στὸν ἀγαπητό μου

Ἡλία Χατζηλία.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀδελφία ξυπνήστε. Ὁ Δάσκαλος εἶν' ἐκεῖ. Ἀδελφία ! Ἀδελφία !

ΘΩΜΑΣ. Ἡ κούρασι κι ὁ πόνος μᾶς βύθισαν στὸν ὕπνο. Δὲ φταῖμε ἐμεῖς.

ΠΕΤΡΟΣ. Θωμᾶ. Κοίταξέ τὸν ! Ἡ κούρασι κι ὁ πόνος τὸν κατέχουν. Σταγόνα, σταγόνα κυλᾷ ὁ ἰδρῶτας. Μὰ ὅμως ! Ὁλόρθος στέκεται κεῖ ὁ Κύριός μας.

ΘΩΜΑΣ. Μὴ ξεχνᾶς. Εἴμαστε ἄνθρωποι ἐμεῖς.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐμπρός, πᾶμε κοντά Του.

ΘΩΜΑΣ. (πέφτοντας πίσω). Ὁχι. Ὁχι. Κι ἂν πᾶμε κεῖ, τί μ' αὐτό ; Δὲν θὰ τὸν βροῦμε πιά.

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατί ;

ΘΩΜΑΣ. Ὁ Δάσκαλος βλέπει τὸν Οὐρανό ! Ὁχι ἐμᾶς.

ΠΕΤΡΟΣ. Πᾶμε κοντά Του.

ΘΩΜΑΣ. Ὁχι ! Τί θέλομε ἐκεῖ μικροὶ ἄνθρωποι ἐμεῖς ; Βλέπε. Βλέπε ἐκεῖ Πέτρε. Ὁ Κύριος στέκεται ἐκεῖ σ' ὅλη Του τὴ λάμπη.

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ μᾶς μιλήσει ὅταν πᾶμε κοντά Του.

ΘΩΜΑΣ. Ὁχι. Μιλᾷ τὸ Πνεῦμα τώρα μὲ τὰ ἐπουράνια ! Ὁχι μὲ μᾶς.

ΠΕΤΡΟΣ. (στοὺς ἄλλους Μαθητάς). Ξυπνήστε ἀδελφία ! Ὁ Δάσκαλος εἶναι ἐκεῖ καὶ μᾶς κητᾶ. Ὡ ! τί περίλυπη πού εἶν' ἡ ματιά Του. Ἀδελφία ! Ἀδελφία !

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Ἐνα φῶς μοῦ θάμπωσε τὰ μάτια μέσ' τὸν ὕπνο ! Ποιὸς εἶναι ;

Ὡ ! Ὡ. Ὁ Κύριος !

ΙΗΣΟΥΣ

Κοιμᾶστε ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Συχώρα μας Κύριέ μου. Σᾶν Ρομφαία φοβερὴ σ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων τὰ μάτια ἔχει λάμπει ἡ Καλωσύνη Σου. Συχώρα μας.

ΘΩΜΑΣ. Ὁ πόνος μας, ὕστερα ἀπ' ὅσα ἔγιναν σὸ δεῖπνο μᾶς πέταξε χάμω σᾶν νεκρούς.

ΠΕΤΡΟΣ. (σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ἱμάτιο). ὦ !
Σὰν ἐφιάλτης φορικτὸς ἦρτε καὶ μ' ἐπνίξε πάλι ἡ εἰκόνα
Σου, τὴ στιγμή πὸν ὑψώνοντας μὲ γαλήνη τὸ ποτήρι μᾶς
εἶπες: «Πίετε! Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες!»

ΘΩΜΑΣ. Σώπα Πέτρο. Θὰ χαθοῦμε ἔτσι κάτω ἀπ τὸ
βαρὺ χέρι τοῦ πόνου. Σώπα!

ΠΕΤΡΟΣ. (ἐξακολουθώντας). ὦ! Πῶς γλύστρισε ἔπειτα
κι ἔφυγε ἡ καταραμένη ἐκείνη σκιά.

Ἡ ἀπαίσια σκιά ὁ Ἰούδας.

ΙΗΣΟΥΣ

Παιδιά! Ἔχετε θάρρος; Τί φοβάστε;

Κανένα ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχω χάσει.

Γιὰ τοῦ Ἰούδα, τοῦ παληοῦ ἀδελφοῦ σας, τὸ χαμὸ
τὶ λυποψυχάτε; Ἐκείνος θὰ μὲ ἐνώσει μὲ τὸν Κόσμο.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἡ ὀργή Σου θὰ τὸν καταστρέψει.

ΙΗΣΟΥΣ

Μῖσος δὲν αἰσθάνομαι ποτέ. Δὲν πίστεψα ποτὲ σὲ τί-
ποτε ἀνθρώπινο. Γι' αὐτὸ ἔφερα στὸν Κόσμο τοῦ Πατέρα
μου τὸ Πνεῦμα.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Κύριε. Δεῖξε μας τὸν Πατέρα. ὦ! Αὐτὸ μᾶς
φτάνει.

ΙΗΣΟΥΣ

Τόσο καιρὸ εἶμαι μαζύ σας καὶ δὲν μὲ γνώρισες Φί-
λιππε; Ἄν ἐγνώριζες ἐμένα καὶ τὸν Πατέρα μου θὰ γνώ-
ριζες!

ΘΩΜΑΣ. Κύριε. Δεῖξε μας τὸν Πατέρα! Δεῖξε μας τὸν
Πατέρα!

ΙΗΣΟΥΣ

Μὴ ταράξεστε Παιδιά. ὦ! Τί Γαλήνη πὸν θὰ ἦταν
στὸ Κόσμο ἂν χωρὶς νὰ βλέπατε πιστεύατε. Ἦρτα γιὰ νὰ
σταματήσω τὴν τρικυμία τῆς Ἀμφιβολίας. Ἦρτα γιὰ νὰ
νικήσω τὸν Κόσμο.

Παιδιά! Γιαντὸ χρειάζεται αἷμα!

ΠΕΤΡΟΣ. Αἷμα; Στὴ θήκη του κοιμᾶται τὸ κοφτερὸ μα-
χαίρι μου. Νά το. Ὅποιος Σὲ πλησιάσει τὸ αἷμα του
ἄφθοно θὰ κυλίσει στὰ πόδια Σου.

ΙΗΣΟΥΣ

᾽ὦ Πέτρε. Χρειάζεται τὸ αἷμα τῆς Ἀγάπης. Νὰ αὐτὴ τῇ στιγμή ὁ Ἰούδας ὁ παλιὸς ἀδελφός σας, αὐτὸ ζητᾷ νὰ χαρίσει στοὺς ἀνθρώπους.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ. Ὁ Ἰούδας ; Ὁ Προδότης ;

ΙΗΣΟΥΣ

Ναί. Ὁ Ἰούδας θὰ δώσει στὸν Κόσμο τὸ αἷμα τῆς Ἀγάπης!

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ. Ἡ Κατάρρα ! Ἡ Κατάρρα νὰ τὸν σταματήσει στὸ δρόμο του.

ΙΗΣΟΥΣ

Εἰρήνη.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ. Κύριε. Ἡ Εἰρήνη ἐδῶ θὰ μᾶς φέρει στὸν ὄλεθρο.

ΙΗΣΟΥΣ

Ἡ Εἰρήνη βοηθᾷ τὴν Ἀνάπτυξι. Ἔτσι τὸ Πνεῦμα ὑψώνεται πρὸς τὴν Τελειότητα!

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ. Κατάρρα. Στὸν Ἰούδα. Τὸν Προδότη.

ΙΗΣΟΥΣ

Παιδιά. Αὐτὸς θὰ μὲ δώσει στὸ Γένος τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι σᾶν κι ἐσᾶς θὰ μὲ ἀγαπήσουν. Γι᾽ αὐτὸ ἔφυγε ὁ Ἰούδας ἀπὸ κοντά μας. Ἐπειτα ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πόνος θὰ τὸν πνίγουν. Κανεὶς τόπος δὲν θὰ τοῦ δώσει τὴν Ἀνάπαυσι. Κι ὄλα αὐτὰ γιὰ μένα. ᾽ὦ σὲ τὶ δυστυχίες, δὲν θὰ πέσει ὁ ἀγαπημένος μου μαθητής. Ὅλες τις ἀλγηδόνες τοῦ Κόσμου θὰ φωνάξει ἐπάνω του μόνο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ μὲ ξαναδεῖ ἐκεῖ πάνω, στοῦ Ἀπειροῦ Πατέρα μου τὰ δώματα.

ΠΕΤΡΟΣ. Κύριέ μου. Ἐγὼ τὴν ψυχὴ μου γιὰ Σένα θυσιάσω!

ΙΗΣΟΥΣ

Τρεῖς φορὲς θὰ μὲ ἔχεις ἀρνηθεῖ κι ὁ ἀλέκτορας τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου θὰ κρᾶξει. Ἄλλ᾽ ἐμπρὸς σηκωθεῖτε. Γιατὶ ἦρτε πιά ἡ ὼρα.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ! Κύριε! Ποὺ ὑπάγεις ; Δάσκαλέ μας. Κύριέ μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΥΛΑΞ

Ἕνας ἄνθρωπος περπατοῦσε ἀστόχαστος.

Τὸν ἤρξε Ἐκείνη, ἡ ἀναλαμπή Της φώτισε τὸ δρόμο του καὶ τοῦπε :

— Ἄπτά μαλλιά ἄπονα σὲ τραβᾷ ἡ Ἀμφιβολία. Μέσα στῶν σπηλαίων του τὰ ζοφερά ἔγκατα σὲ φωνάζει ὁ Πόνος.

Ἄνυποψίαστε. Ὅταν ἀφίσεις ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό σου, σὰν τεράστια μιὰ νυκτερίδα μπαίνει κοντά σου ἡ Ἀπελπισία. Τὰ φτερά της ἀπαίσια κτυποῦν στὸ κρεββάτι σου. Ὁ γλυκὸς ὕπνος φεύγει. Καὶ σύ, ἀκριβέ μου, μεσ' τὸ βυθὸ τοῦ ἀνθρώπινου χάνεσαι πρὶν μὲ δεῖς. ὦ! Κύτταξέ με!

— Εἶμ' ἕνας ἄνθρωπος ἐγώ. Ἐσὺ ποιά εἶσαι;

— Σὲ βλέπω μέσ' τῶν ἐνστίκτων τὶς τραγικὲς διαμάχες. Ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω.

— Τ' ἀδύνατο λοιπὸν ζητᾷς. Εἶν' ἡ ζωὴ μου Σκευὸς ποὺ δὲν γεμίζει. Αἰώνια ζητῶ κι αἰώνια πάσχω. Μὰ Ἐσένα, ὦ Γλυκεῖά μου, πῶς δὲν σὲ ταραίζει τὸ ἀπαίσιο ἀγγίγμα τῆς Ἀμφιβολίας; Πῶς ἀδιασάλευτη τῆ Γαλήνη Σου φυλάει πάντα μιὰ δύναμι ἀγνωστη σὲ μένα; Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμι;

— Μὴ ζητᾷς τίποτα. Ὅ,τι μαθαίνεις τὸ ρίχνει κάτω ἡ Ἀμφιβολία.

— ὦ! Ὑπερλάτρευτη Ὀπτασία. Δὲν Σὲ ἀγγίζου τοῦ Πάθους οἱ φλόγες! Δὲν Σὲ μαυρίζει ἡ αἰθάλη τῆς Κακίας! Ποιά εἶσαι;

— Μαζύ σου εἶμαι πάντα πετῶντας γύρω σου. Εἶμαι ἡ ἄσβυστη Νοερὴ Ἀγάπη.